

DE JONGSTE DAG

Jibbe Willems

Waarom ik naar de hemel opgenomen word,
de hoogte ingedragen onder klaroengeschal,
geschetter van bazuin en geroffel op een strak
gespannen kalfsvel, het is mij één groot raadsel.

Nooit ben ik vroom geweest, integendeel,
mijn naasten noemen mij een duivel in een mensenhuid
en dat niet zonder reden: ik ben, ik zeg het eerlijk,
een onsympathiek stuk vreten.

Ik lieg, ga vreemd, besteel mijn vrienden, ik heb mijn
moeders gouden trouwring voor een habbekrats verpatst,
ik begeer mijn buurvrouw én haar dochters en heb
hun kat, de schat, met vaste hand de adem afgeknepen.

Ik heb alle tien geboden langs mijn achterste gehaald,
beschouw berouw iets voor bang bevende bejaarden
en geloof in niets of niemand dan mijzelf, dus ja, als er
iemand is die redding kan gebruiken dan ben ik dat.

Maar dat ik op een goede dag, met lichtstralen omkranst,
niet langer onderworpen aan de zwaartekracht, door een
godsgezant uit dit onderzonse word gehaald (en dat in
Spakenburg nog wel) had ik van mijn levensdagen niet gedacht.

Ik had bij de Aldi een halve liter bier gejat toen ik,
bij het Chinese restaurant, in een gevleugelde omarming
werd gevat. Ik heb het blik nóg stevig vast, het enige dat mij
normaal schijnt nu ik steeds hoger boven de huizen stijg.

Terwijl onder mij de Oude Haven almaar kleiner lijkt,
komt door de Sluisweg een ruiter aan gegaloppeerd,
zijn broeder tegemoet die op een bloedrood paard
en zwaaiend met een zwaard over de Broerswetering rijdt.

Vanuit het Noorden komt, langs de Oude Schans, een derde
ruiter aangesneld, een weegschaal rinkelt in zijn vuist, en
uit het Zuiden nog een vierde, zijn beest strompelt meer dood
dan levend de Kerkstraat op, door vlammenzee gevolgd.

Op het Spuiplein treffen zij elkaar en dan daagt het mij:
dit zijn geen recreatiedravers, maar de dragers van het kwaad
het is de jongste dag vandaag. Zij die hun ziel hebben bevuild
worden gestraft en zij die zuiver bleven in de hemel opgenomen.

Geen van de brave burgers onder mij ziet de eindtijd komen,
zij gaan met hun bezigheden door, alsof er geen barsten
in de wereld vallen, alsof de aarde zonder moeite om haar as
blijft draaien. Zelfs de Bunschoter stuurt geen reporter.

Zij zijn nog onwetend van de grote scheuring, waarin moeders van hun kinderen gescheiden worden, geliefden van hun minnaars, echtelieden van elkaar. Het koren zal het eeuwig leven wachten en met het arme kaf wordt het inferno opgestookt.

Het is misschien wat vreemd dat het Laatste Oordeel juist in Spakenburg begint, maar ook het Laatste Oordeel moet een aanvang hebben. En natuurlijk weet ik dat de engel die mij mee voert zich vergist, maar wie zou hem in mijn positie corrigeren?

Nou, ik niet. Liever kom ik onder valse voorwendselen in het Koninkrijk hierboven binnen dan dat ik eerlijk in de hitte van de hel beland. Ik trek mijn biertje open en kijk naar het grote gebeuren dat zich onder mij voltrekt:

het IJsselmeer herovert zijn terrein op het vasteland, niet met water maar met vuur, geen boot is sterk genoeg om een nieuwe Noach heil te bieden, deze zondvloed wast niet maar brandt schoon,

in de rokerij van Jacob van Jan worden de poorten naar de onderwereld geopend, het hellevuur springt uit de ovens, likt langs de pallets waarop paling wordt gerookt, vergrijpt zich aan de vette vis

die uit zijn bruine jasje schiet, scholen van honderden naakte palingen doorklieven de lucht, bliksems van lichtroze vlees, malen hun kaken en verscheuren al dat adem heeft op hun vlucht naar de Sargassozee,

een uit buxushaag gesnoeide beer bijt zijn wortels af, brult uit zijn bladerbek en maait met klauwstammen naar kindervlees, vermaalt minderjarigen tussen zijn takken, tooit zich met doornenkroon, boert, gaat voort, langs

de kade die verlicht wordt door zesenzestig schichten die in evenzoveel masten slaan, van kotters, bidders en plezierboten, tot de vlammen op het water staan, de vloot tot tandenstokers is versplinterd, net als

de kerken, het cement dat ze bijeen houdt losgetrild, de bakstenen die enkel nog opeen staan dankzij zwaartekracht, de gelovigen die naar de hemel wijzen, zonder mij te zien, zelfs als ik ten afscheid naar ze zwaai.

In de rook van brandend Spakenburg zie ik hoe de tijden uit elkaar getrokken worden, de vissers die hun netten boeten tot de blaren op de handen staan, hun zeilen tanen tot ze bruin zien in de ouwe schuur van Duijst. En ook

de toekomst schemert door de jongste dag, een kale vlakke, zwartgeblakerd, met als enige overlevenden van het armageddon

kreeftgrote kakkerlakken, het insect dat alles overleeft,
van nucleaire oorlog tot het godsoordeel, het was het

eerste beest dat nog voor de evolutie uit de zeeën kroop
en is het laatste dat de aarde zal bevolken. En dan, met
een inzicht dat als zekerheid door mijn aderen schicht,
zie ik de Engel die mij vast heeft voor wat hij werkelijk is:

Een kakkerlak. Hij grijnst me toe, buigt zijn sprieten, zegt:
dat is juist, ik zocht u, Willems, ik had speciale opdracht.
En bij de schelle tonen van een dissonant koraal word ik in
stekelige pootjes met klapperende vleugelslag ver weg gevoerd.